

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.539 van 9 juli 2003
in de zaak A. 132.962/VII-29.005.**

In zake : 1. Jan VAN MIERLO,
 2. Albert VAN DIJK,
 3. Igor OUDERMANS,
 die woonplaats kiezen bij
Advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 157A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20

tussenkommende partij :

Johannes JANSEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. GIELEN,
kantoor houdende te KASTERLEE,
Isschot 20.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jan VAN MIERLO, Albert VAN DIJK en Igor OUDERMANS op 13 februari 2003 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 6 november 2002 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw waarbij het beroep dat zij hadden ingesteld tegen het besluit van 25 april 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende het verlenen aan Johannes JANSEN van de vergunning om een pluimveebedrijf, gelegen aan de Grote Heide 74 te Neerpelt, verder te exploiteren en te veranderen, slechts gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit, mits toevoeging van een bijzondere vergunningsvoorwaarde, wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 juni 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. LARMUSEAU die verschijnt voor de verzoekers, van Advocaat I. LAUREYS die verschijnt voor de verwerende partij en van advocaat J. GHYSELS die, loco Advocaat R. GIELEN verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een op 4 maart 2003 ter post afgegeven en aangetekend verstuurd verzoekschrift Johannes JANSEN, houder van de bestreden milieuvergunning, vraagt om in het aanhangig gemaakte kort geding te mogen tussenkomen; dat zijn verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Johannes JANSEN, tussenkomende partij, exploiteert sinds 1982 een veeteeltbedrijf aan de Grote Heide 74 te Neerpelt.

Oorspronkelijk exploiteerde Jozef WINTERS ter plaatse een landbouwbedrijf, bestaande uit een "legkippenhok en een varkensmesterij", op basis van een op 29 januari 1973 verleende ARAB-vergunning met een geldigheidsduur van 30 jaar.

Na de overname van het bedrijf door Johannes JANSEN werd het eerst omgevormd tot een gemengd bedrijf voor 416 runderen en 20.000 stuks pluimvee met bijbehorende mestopslagplaatsen (via aktename vergund bij besluit van 23 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van

Limburg) en nadien tot een zuiver pluimveebedrijf met 31.300 slachtkippen en aanhorigheden (vergund bij besluit van 7 augustus 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg).

2.2. Op 5 oktober 2001 - laatst vervolledigd op 26 oktober 2001 - dient Johannes JANSEN bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg een aanvraag in voor het verder exploiteren en veranderen van zijn pluimveebedrijf, omvattende :

- stallen voor pluimvee met plaatsen voor 31.300 slachtkuikens in 2 stallen (23.000 en 8.300 slachtkuikens);
- een opslagplaats voor 620 m³ mest, waarvan 50 m³ vaste mest;
- een opslagplaats voor 5.100 l petroleum in 2 bovengrondse houders (4.000 l en 1.100 l);
- een stalplaats voor 4 voertuigen andere dan personenwagens;
- een opslagplaats voor 6.000 l mazout in een bovengrondse houder;
- een noodstroomgenerator met een vermogen van 50 kW;
- een grondwaterwinning bestaande uit 1 put met diepte van 70 m voor het oppompen van 5,47 m³/dag en 2.000 m³/jaar.

2.3. Naar aanleiding van de vergunningsaanvraag wordt een openbaar onderzoek georganiseerd. Er worden drie schriftelijke bezwaren ingediend waarin onder meer sprake is van geur- en geluidshinder. De bezwaarindieners laten eveneens gelden dat er geen stedenbouwkundige vergunningen voorhanden zijn voor de bestaande stallen en dat de milieuvergunning niet verleend kan worden zonder een voorafgaand milieu-effectrapport.

2.4. Met een besluit van 25 april 2002 verleent de bestendige deputatie de gevraagde vergunning voor een termijn van 20 jaar.

2.5. Op 7 juni 2002 stelt advocaat Jo DRIESEN, namens de omwonenden Jan VAN MIERLO en Albert VAN DIJK, bij de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw beroep in tegen voormeld deputatiebesluit van 25 april 2002. Naast tal van andere argumenten herhalen de omwonenden in hun beroepschrift dat de stallen op stedenbouwkundig vlak niet vergund zijn en dat de inrichting dan ook niet beschouwd kan worden als een bestaande inrichting.

2.6. Vervolgens worden in het kader van de administratieve beroepsprocedure verschillende adviezen uitgebracht:

- Op 2 juli 2002 verleent de afdeling Natuur gunstig advies over de aanvraag.
- In het advies van 3 juli 2002 van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen wordt geoordeeld dat er geen stedenbouwkundige bezwaren tegen de inrichting bestaan. De inrichting blijkt namelijk in een agrarisch gebied gelegen te zijn. Het advies bevat voorts een passage "BOUWVERGUNNING - stand van zaken" waarin het volgende wordt gesteld :

"Het dossier bevat stedenbouwkundige vergunningen d.d. 22/07/1966 voor een 'slachtkiekenkot', d.d. 10/06/1986 voor het bouwen van een woonhuis en d.d. 18/01/1990 voor het bijbouwen van een garage. De stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een tuinhuisje en het plaatsen van een zwembad werd d.d. 25/06/2001 geweigerd."

- Op 10 juli 2002 deelt de administratie Monumenten en Landschappen mee dat de inrichting gelegen is in de omgeving van het als landschap beschermde Hageven.
- De Vlaamse Landmaatschappij adviseert op 10 juli 2002 gunstig over de aanvraag.

In dat advies staat onder meer het volgende te lezen :

"De indieners van het beroepsschrift halen in hun verzoekschrift een aantal argumenten aan die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op de vergunningverlening van de subrubrieken 9.3 t.e.m. 9.8 en/of de subrubriek 28.2. Van de aangehaalde argumenten, horen de volgende twee tot de beoordelingsbevoegdheid van de Vlaamse Landmaatschappij;

Argument 1 :... 'dat reeds in het advies van de V.L.M., zoals dit voorlag aan de Bestendige Deputatie bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag dd. 12.12.1995, werd gewezen op de mogelijkheid dat de te verwachten milieuhinder beduidend hoger zou liggen dan de te verwachten milieuhinder op basis van de aangevraagde dierenpopulatie vermits op basis van de buitenafmetingen van de stallen mocht aangenomen worden dat er binnen de gebouwen ruim 53.000 slachtkippen konden gehouden worden.

Dat in het advies van de V.L.M. dd. 08.03.2002, uitgebracht in het kader van onderhavig bestreden besluit, werd overwogen dat het opgegeven aantal slachtkuikens, nl 14.2 m² (lees : 14.2 dieren per m²) in stal 2 'niet als gebruikelijk' diende te worden beschouwd ...

Evaluatie argument 1 : het is inderdaad correct dat de aangevraagde staloppervlakte voor de huisvesting van de 31.300 slachtkuikens erg ruim

bemeten is. Volgens het plan, dat deel uitmaakt van het bestreden besluit, bedraagt de veebezetting in stal 1, 18.3 slachtkuikens per m², en in stal 2, 14.3 slachtkuikens per m²; volgens de normen in de stallenbouw wordt een bezetting van een 18-tal slachtkuikens per m² als gangbaar beschouwd. Rekening houdende met een marge van 10 % kan een veebezetting tussen 16 en 20 slachtkuikens per m² ook nog als normaal beschouwd worden. Een bezetting van 14.3 dieren per m² is echter niet gebruikelijk;

Echter de Bestendige Deputatie leverde op 07/08/97 een vergunning af voor afbouw met runderen en uitbreiding met slachtkippen tot in totaal 31.300 slachtkippen en 860 m³ mestopslag.

Door deze vergunningsbeslissing werd door de Deputatie een vergunning afgeleverd voor twee stallen, waaronder één met plaatsen met 23000 stuks en één met plaatsen voor 8300 stuks slachtkippen en dit overeenkomstig de plannen in bijlage bij de aanvraag.

Dat wil zeggen dat de stal met plaatsen voor 23000 stuks slachtkippen zoals vergund door de Bestendige Deputatie op 7/8/1997 ook op vandaag moet beschouwd worden als een stal met plaatsen voor deze aantallen daar de afmetingen en de inrichting van deze stal nog steeds hetzelfde is gebleven in de aanvraag.

Argument 2 : ... 'Dat alsdan (1996) uit de bespreking voor de PMVC en bij de studie van het dossier was gebleken dat alleszins voor een deel van de stallen geen bouwvergunning bestond waardoor het bedrijf niet eens als een bestaande inrichting kon worden beschouwd'

Evaluatie argument 2 : voor de inrichting is een bouwvergunning afgeleverd op 20.07.1966 voor de bouw van (een) slachtkuikenstal; derhalve voldoet de inrichting wel degelijk aan de definitie van 'bestaande veeteeltinrichting' (cfr. art. 2, 7° van het mestdecreet);

(...)

3.1. Is deze inrichting al dan niet een bestaande veeteeltinrichting ?

De definitieve bouwvergunning werd verleend voor 1 september 1991 en de aangifte van het aanslagjaar 1993 werd ontvangen op 02/04/1993, wat voor 29 september 1993 is en er werden op deze aangifte dieren vermeld zodanig dat deze inrichting kan beschouwd worden als een bestaande veeteeltinrichting (Art. 2, 7°, a), van het Mestdecreet).

Derhalve wordt voldaan aan de voorwaarde zoals omschreven in art. 2, 7° van het Mestdecreet".

- De Vlaamse Milieumaatschappij verkiest op 15 juli 2002 geen advies uit te brengen daar het beroepsschrift geen aspecten betreffende het lozen van afvalwater bevat.
- De afdeling Milieuvergunningen stelt op 14 augustus 2002 voor om het ingestelde beroep gedeeltelijk in te willigen in die zin dat de milieuvergunning zou dienen aangevuld te worden met een bijkomende voorwaarde waarin een geurstudie door een erkend deskundige in het vooruitzicht wordt gesteld.
- Door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt op 19 augustus 2002 voorgesteld om het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren, het beroepen besluit aan te vullen met een bijkomende bijzondere voorwaarde en de beroepen beslissing voor het overige te bevestigen.

2.7. Met een besluit van 6 november 2002 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw wordt het beroep dat Jan VAN MIERLO en Albert VAN DIJK hadden ingesteld tegen het besluit van 25 april 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg gedeeltelijk gegrond verklaard. Aan de in eerste aanleg verleende milieuvergunning wordt de volgende bijzondere voorwaarde toegevoegd :

"De exploitant laat door een erkend deskundige in de discipline lucht onderzoeken welke maatregelen nog kunnen genomen worden om de geurwaarnemingscontour nog te verkleinen, mits toepassing van de BBT. De resultaten van dit onderzoek dienen binnen de 6 maanden na het verlenen van de milieuvergunning ter goedkeuring te worden voorgelegd aan de afdeling Milieuvergunningen en de afdeling Milieu-inspectie van de Administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer."

De overige bepalingen van het beroepen besluit worden bevestigd.

Het besluit van 6 november 2002 maakt het voorwerp uit van voorliggende vordering tot schorsing. Het bestreden besluit is in essentie als volgt gemotiveerd :

"(...)

Gelet op de ligging van de inrichting in agrarisch gebied volgens het gewestplan van Neerpelt-Bree, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 22 maart 1978;

Gelet op het feit dat de inrichting gelegen is in de omgeving van het als landschap beschermde Hageven;

Gelet op het feit dat de inrichting gelegen is op een afstand van :

- circa 460 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter;
- circa 220 m van een woonuitbreidingsgebied;
- circa 220 m van een woonpark;
- circa 100 m van een woongebied met landelijk karakter;
- circa 480 m van een natuurgebied;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat zich binnen een straal van 100 m vanaf de stallen enkel de eigen woning bevindt;

Overwegende dat een hernieuwing wordt aangevraagd van 31.300 slachtkippen, namelijk 23.000 in de grootste stal en 8.300 in de kleinste; dat uit het aanvraagdossier blijkt dat er een stalbezetting is van 14 á 15 dieren per m² in plaats van de gangbare 18 per m²;

Overwegende dat de exploitant bij plaatsbezoek op 14 augustus 2002 stelde dat het inderdaad niet gebruikelijk is om slechts 14 à 15 kuikens per m² te houden; dat echter de grootste stal vroeger gebruikt werd voor het houden van legkippen en daarom 27 m breed is, wat 10 m breder is dan gebruikelijk voor een slachtkippenstal; dat in dit geval de luchtinlaat per m² staloppervlak ook

beduidend kleiner is dan normaal; dat het dus evident is dat de bezetting per m² stal navenant moet zijn;

Overwegende dat in artikel 3 van hoofdstuk II van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 met betrekking tot de milieueffectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, bepaald is voor welke categorieën van inrichtingen een MER-rapport vereist is; dat de categorie voor pluimvee gebaseerd is op de stalruimte; dat er voor pluimvee echter geen wettelijke bepalingen bestaan omtrent de stalruimte per dier; dat zoals hiervoor aangetoond het aannemelijk is dat er hier 14 á 15 kuikens per m² worden gehouden, dat het totale aantal dus beneden de 40.000 slachtkippen blijft, zodat hier geen MER-rapport vereist is;

Overwegende dat een controle op het aantal vergunde kippen dat wordt gehouden aan de bevoegde toezichthoudende ambtenaren toekomt;

Overwegende dat tijdens het plaatsbezoek op 14 augustus 2002 geen geurhinder kon worden waargenomen ter hoogte van de woningen van de beroepers; dat het die dag wel vrijwel windstil was;

Overwegende dat aan de stallen zelf slechts langs één zijde lichte geurhinder kon worden waargenomen;

Overwegende dat de exploitant stelde dat slechts tussen de 30ste en de 42ste dag van de cyclus (één ronde duurt 6 weken) er merkbare geuremissie zal zijn, voornamelijk bij warm weer;

Overwegende dat tijdens het plaatsbezoek van 14 augustus 2002 kon vastgesteld worden dat de kleinste stal over een verticale ventilatie beschikt met uitlaat op meer dan 0,5 m boven de nok van het dak; dat de grootste stal een zadeldak (dubbel puntdak) heeft, waarbij de ventilatoren op het laagste punt tussen deze 2 puntdaken staan en dus niet boven de nok van het dak uitsteken, zodat ze vanaf de zijkant van de stal niet waarneembaar zijn; dat het totaal aantal waarderingspunten van de inrichting 152,65 bedraagt; dat volgens artikel 5.9.5.3 van titel II van het Vlarem de vereiste minimumafstand tot een geurhinder gevoelig gebied dus 150 m bedraagt; dat het woonpark gelegen is op ongeveer 220 m van de inrichting, zodat de inrichting voldoet aan de afstandsregels voor pluimveestallen;

Overwegende dat, in opdracht van de exploitant, een geursimulatie werd uitgevoerd door de bodemkundige dienst van België (augustus 2002), waarbij gebruik werd gemaakt van het Immissie Frequentie Distributie Model van het Vito; dat hieruit blijkt dat in de zone waar er een geur waarneembaar is in 2% of meer van de tijd, een 15-tal huizen liggen; dat door deze bewoners geen beroep werd aangetekend; dat de woningen van de beroepers net buiten deze zone liggen; dat wel kan bekeken worden of de geurwaarnemingscontour nog kan verkleind worden, zodat de kans op geurwaarneming in het woonpark nog verder wordt beperkt;

Overwegende dat bij plaatsbezoek op 14 augustus 2002 de exploitant zich bereid verklaarde om eventueel nog extra maatregelen te nemen om de eventuele geurwaarneming verder te beperken, in zoverre dit economisch en technisch haalbaar is;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van de aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat ten einde de exploitatie van het toelaatbare onderdeel, van de inrichting bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid als op het vlak van de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige

hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in het beschikkende gedeelte van de huidige en van de bestreden beslissing;
(...)"

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekers als eerste middel de schending aanvoeren van artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 2, 7°, juncto artikel 33ter, § 1, 1°, c), van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen evenals het ontbreken van de rechtens vereiste feitelijke grondslag; dat zij het middel in essentie als volgt toelichten :

"eerste onderdeel

doordat de Vlaamse minister via het bestreden besluit een milieuvergunning verleent voor een intensief veeteeltbedrijf gelegen op minder dan 300 meter van een woongebied,

terwijl gebouwen bestemd voor intensieve veeteelt slechts mogen worden opgericht op ten minste 300 meter van een woongebied en deze afstandsregel van 300 meter enkel niet geldt in de hypothese dat het gaat om een uitbreiding van een bestaand bedrijf,

en terwijl de hypothese van de uitbreiding van het bestaand bedrijf zich in casu niet voordoet, nu het intensieve veeteeltbedrijf (...) van de Heer Johannes JANSEN niet als een bestaand bedrijf (...) kan worden gekwalificeerd, ingevolge de volstreekte afwezigheid van bouwvergunningen voor dit bedrijf -afwezigheid die éénduidig blijkt uit het volgende:

1° in het besluit dd. 8 mei 1996 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg werd terecht verwezen naar het correcte advies dd. 19 februari 1996 van AROHM dat formeel luidde: 'ongunstig - er kan voor de stallen geen bouwvergunning voorgelegd worden; de stallen zijn zeer ongelukkig ingeplant : te korte inplanting t.o.v. de perceelsgrens; overdreven lengteprofiel; overdreven terreinbezetting'

2° de door de Heer Johannes JANSEN als bijlage bij de milieuvergunningsaanvraag meegedeelde bouwvergunning dd. 22 juli 1966 heeft geenszins betrekking op het door de Heer Johannes JANSEN uitgebate veeteeltbedrijf :

- de bouwvergunning dd. 22 juli 1966 slaat op Grote Heide 20, perceelnummer 369/c en niet op Grote Heide 74, perceelnummers 399/h, 399/k, 399/1 of 399/m, waar de exploitatie is gevestigd (zie stuk 8)

- de bouwvergunning dd. 22 juli 1966 zou betrekking hebben op een 'slachtkiekenkot'(...), daar waar de Heer Jozef WINTERS een legkippenstal uitbaatte
- de bouwvergunning dd. 22 juli 1966 staat op gespannen voet met de verklaring van de Heer Johannes JANSEN naar aanleiding van de hoorzitting dd. 23 augustus 1996 door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, waar de Heer JANSEN stelde: 'de 1° stal werd gebouwd in 1961, de tweede en derde stal waren in 1963 ook reeds gebouwd'(...)
- er kan voor de beoordeling van de legaliteit van het veeteeltbedrijf evident geen rekening worden gehouden met de vergunning dd. 10 juni 1986 voor het bouwen van een woonhuis en dd. 18 januari 1990 voor het bijbouwen van een garage.

tweede onderdeel

en doordat de Vlaamse minister via het bestreden besluit een milieuvergunning verleent aan een veeteeltinrichting die - anders dan wordt voorgehouden in het bestreden besluit - niet beantwoordt aan de in artikel 2, 7°, Mestdecreet opgenomen definitie van 'bestaande veeteeltinrichting' (i.e. veeteeltinrichting waarvoor de definitieve bouwvergunning werd verleend vóór 1 september 1991),

terwijl het verlenen van een milieuvergunning voor een niet als 'bestaande veeteeltinrichting' en dus a contrario als 'nieuwe veeteeltinrichting' te kwalificeren bedrijf in strijd is met artikel 33ter, § 1, 1°, c), Mestdecreet, krachtens hetwelk voor pluimvee geen milieuvergunning meer kan worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen,

zodat de Vlaamse minister zowel vanuit de ruimtelijke ordeningswetgeving (zie artikel 11.4.1., K.B. 28 december 1972) als vanuit de mestwetgeving (artikel 2, 7° juncto artikel 33ter, § 1, 1°, c), Mestdecreet) geen milieuvergunning kon verlenen voor het, bij gebrek aan bouwvergunning, niet-bestaande en dus nieuwe intensieve veeteeltbedrijf van de Heer Johannes JANSEN, gelegen op minder dan 300 meter van een woongebied";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt als volgt :

"De overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag, is op grond van artikel 2§1 van de Wet van 29 maart 1962 ertoe gehouden om de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

Luidens artikel 11 van het KB van 28 december 1972 zijn de agrarische gebieden bestemd voor de landbouw in het algemeen. Zij mogen derhalve ook 'gebouwen voor intensieve veeteelt' bevatten.

De ter zake opgelegde minimumafstanden van 300 meter tot een woongebied en 100 meter tot een woonuitbreidingsgebied (zijnde de woongebieden ander dan met een landelijk karakter) gelden niet in de gevallen waarin het, zoals te deze, de uitbreiding van een bestaand bedrijf betreft.

Uw Raad komt het enkel toe om daarbij na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de feitelijke en in rechte juiste gegevens.

In deze is de bestreden beslissing genomen op gunstig advies van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de Administratie AROHM :

'Advies en Voorstel :

Ongunstig voor het beroep, het besluit van de bestendige deputatie bevestigen.

Er zijn geen stedenbouwkundige bezwaren tegen de inrichting.

Zie ook het advies van de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar dd 28/11/2001 aan de PMVC'

Er kan dan ook onmogelijk worden aangenomen dat de inrichting van de heer JANSEN niet beschikt over de noodzakelijke bouwvergunningen.

Er waren immers de bouwvergunningen verleend aan de heer WINTERS, rechtsvoorganger van de heer JANSSEN in 1966 voor de bouw van veestallen.

Bij Besluit van 29 januari 1973 van het College van Burgemeester en Schepenen van de Gemeente Neerpelt, werd de vergunning verleend aan de heer WINTERS Jozef, Grote Heide 20 te Neerpelt van een vergunning voor de exploitatie van een legkippenhok en varkensmesterij in bestaande stallen voor een termijn verstrijkend op 29 januari 2003;

De stelling van verzoekers als zou de exploitatie van de heer JANSEN op het stedenbouwkundige vlak dienen te worden beschouwd als een nieuwe veeteeltinrichting, waardoor geen milieuvergunning meer kon worden verleend overeenkomstig artikel 33 van het Meststoffendecreet is bijzonder vergezocht.

Immers ook de Vlaamse Landmaatschappij adviseerde gunstig en kwam tot het volgende besluit :

'Aangezien :

- sedert 30/03/2000 de bepalingen van artikel 33 ter, §1,1°,c) van het Mestdecreet van kracht zijn;
- de inrichting erkend is als bestaande veeteeltinrichting,
- deze inrichting een vergunde mestproductie heeft van 19406 kg N en 9077 kg P205;
- in het verleden een vergunning werd afgeleverd voor twee stallen met een capaciteit van respectievelijk 23000 en 8300 slachtkippen, dat met betrekking tot het onderdeel dieren, deze aanvraag enkel een hernieuwing betreft;

verleent de Vlaamse Landmaatschappij gunstig advies voor de gevraagde hernieuwing en verandering van de vergunning op naam van JANSEN Johannes...";

3.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij betoogt dat artikel 11.4.1. van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 niet toepasselijk is omdat haar pluimveebedrijf niet beschouwd kan worden als een bedrijf voor "intensieve veeteelt" in de zin van voormelde bepaling, dat een pluimveebedrijf met 31.300 slachtkuikens namelijk volgens de gebruikelijke landbouwnormen nauwelijks leefbaar zou zijn, dat daarenboven de kwalificatie als "bedrijf voor intensieve veeteelt" onverenigbaar zou zijn met het feit dat het betrokken bedrijf in het verleden genotificeerd werd als gezinsveeteeltbedrijf; dat, voorts, de tussenkomende partij doet gelden dat de aangevochten milieuvergunning wel degelijk betrekking heeft op de verdere exploitatie van een "bestaand" veeteeltbedrijf; dat zij terzake volgende argumentatie aanvoert :

"verzoeker het bedrijf overgenomen heeft van de heer Winters-Van Hertem Jozef, die evenwel niet aan zijn pluimveebedrijf woonde, maar zijn woonhuis staan had op Grote Heide 20 te Neerpelt

ook bevestigd wordt door de secretaris van de gemeente Neerpelt dat de verwarring in de documenten van het bouwdoossier, betreffende de 1ste afdeling,

sectie A van de perceelnummers 369 en 399 om een materiële vergissing gaat (stuk 2g)

het bedrijf van verzoeker gelegen Grote Heide 74, met perceelnummers 399/h, 399/k, 399/1 of 399/m waar de exploitatie van verzoeker gevestigd is derhalve onmiskenbaar een bestaand veeteeltbedrijf is

art. 2, 7° van het Meststoffendecreet de definitie van een bestaand veeteeltbedrijf weergeeft en verzoeker aan het gestelde onder punt a (stuk 3b : aktenaam in 1992) beantwoordt

artikel 33ter, § 1, l° c niet van toepassing is nu dit handelt over wijzigingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie aanvragen wat in casu niet het geval is, nu - voor wat het aantal slachtkuikens betreft- door verzoeker louter een hernieuwing van de vergunning werd aangevraagd en verkregen";

3.1.4.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat krachtens artikel 11.4.1., tweede lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen "gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt (...) slechts (mogen) opgericht worden op ten minste 300 meter van een woongebied of op ten minste 100m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven"; dat aangezien de afstandsregels niet gelden bij de uitbreiding van een bestaand bedrijf voor intensieve veeteelt, deze prima facie evenmin gelden bij de voortzetting van dat bedrijf in de bestaande gebouwen;

Overwegende dat de twee stallen waarin samen 31.000 kippen worden geëxploiteerd prima facie als een bedrijf voor intensieve veeteelt in de zin van artikel 11.4.1. van evengenoemd inrichtingsbesluit van 28 december 1972 lijken te moeten worden aangemerkt;

Overwegende dat prima facie het tijdstip waarop het agrarisch bedrijf als zodanig moet bestaan, het tijdstip is waarop in het ontwerp-gewestplan of in het gewestplan een woongebied of woonuitbreidingsgebied wordt aangeduid naast het agrarisch gebied en dat opdat de exploitatievergunning verenigbaar zou zijn met het gewestplan, het lijkt te volstaan dat de voor de landbouw bestemde gebouwen bestonden op het ogenblik dat het gewestplan werd vastgesteld; dat de tussenkomen partij uittreksels uit het kadastraal plan - toestand van de jaren 1961 en 1963- neerlegt waarop telkens gebouwen staan vermeld, alsook de aan de oorspronkelijke exploitant verleende bouwvergunning van 22 juli 1966 voor het bouwen van een "slachtkiekenkot"; dat, voorts, het bestreden besluit slaat op de

verdere exploitatie van een landbouwinrichting die reeds op 29 januari 1973 het voorwerp heeft uitgemaakt van een vergunning tot het uitbaten van "een legkippenhok en een varkensmesterij"; dat, prima facie, op grond van die stukken kan worden besloten dat het betrokken pluimveebedrijf bestond op het ogenblik dat het gewestplan Neerpelt-Bree, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 22 maart 1978, werd vastgesteld; dat, in de huidige stand van het geding, de argumenten van verzoekers niet van aard zijn om aan die conclusie afbreuk te doen; dat, vooreerst, de beweerde afwezigheid van bouwvergunningen niet lijkt op te gaan voor de stallen die reeds bestonden vóór de totstandkoming van de stedenbouwwet van 29 maart 1962; dat daarenboven er nog de bouwvergunning is van 22 juli 1966 voor de oprichting van een "slachtkiekenkot"; dat, gelet op de door de gemeentesecretaris neergelegde verklaring dat in evengenoemd besluit een materiële vergissing is geslopen wat betreft de aanduiding van de kadastrale percelen waarop die bouwvergunning betrekking heeft, in de huidige stand van de procedure het argument van verzoekers dat de bouwvergunning niet slaat op de perceelnummers 399/h, 399/k, 399/l of 399/m met als besluit dat de bouwvergunning van 22 juli 1966 geen betrekking heeft op het door de tussenkommende partij uitgebatede veeteeltbedrijf, niet lijkt op te gaan; dat de opmerking dat voormelde bouwvergunning voor een "slachtkiekenkot" niet overeenstemt met de exploitatievergunning voor een "legkippenstal" niet relevant is, aangezien in het kader van het geschonden geachte artikel 11.4.1. van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 het lijkt te volstaan dat het bestaan wordt aangetoond van de gebouwen waarin de exploitatie is ondergebracht; dat, tenslotte, niet valt in te zien waarom het verlenen van die bouwvergunning "op gespannen voet" zou staan met de verklaring van de tussenkommende partij dat sommige stallen dateren van vóór de stedenbouwwet; dat in de huidige stand van de procedure artikel 11.4.1. van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 niet lijkt te zijn geschonden;

3.1.4.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat verzoekers het niet voldaan zijn aan de definitie van "bestaande veeteeltinrichting" steunen op het argument dat voor de veeteeltinrichting geen definitieve bouwvergunning zou zijn verleend vóór 1 september 1991, zijnde één van de voorwaarden om als een bestaande veeteeltinrichting te worden gekwalificeerd; dat bij de bespreking van het eerste onderdeel prima facie is gebleken dat voor de kwestieuze inrichting wel degelijk vóór 1 september 1991 een definitieve bouwvergunning werd verleend;

3.1.4.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3, 8., b), van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieueffectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen en ook het ontbreken van de rechtens vereiste feitelijke grondslag aanvoeren; dat dit middel in het schorsingsverzoek als volgt wordt geadstrueerd :

"doordat de Vlaamse minister via het bestreden besluit, niettegenstaande de afwezigheid van het vereiste milieu-effectrapport, een milieuvergunning verleent voor een bedrijf met stalruimte voor pluimvee van meer dan 40.000 stuks, gelegen in een agrarisch gebied op minder dan 300 meter van een woongebied, terwijl overeenkomstig artikel 2 juncto artikel 3,8.b), MER-Besluit geen milieuvergunning kan worden verleend voor een bedrijf met stalruimte voor pluimvee van meer dan 40.000 stuks, gelegen in een agrarisch gebied op minder dan 300 meter van een woongebied, voordat een milieu-effectrapport is opgesteld,

en terwijl het door de Heer Johannes JANSEN uitgebate bedrijf wel degelijk stalruimte heeft voor pluimvee van méér dan 40.000 stuks, getuige daarvan :

- De exploitatie omvat onder meer twee stallen van 576 m² (afmetingen: 48 m x 12 m) resp. 1620 m² (afmetingen: 60 m x 27 m), samen dus reeds een stalruimte van 2196 m².
- Uit het viseringsbesluit dd. 23 december 1992 blijkt dat de exploitatie van de Heer Johannes JANSEN op dat moment bestond uit 35.000 stuks pluimvee én 416 mestkalveren.

Laatstgenoemde mestkalveren vormde hij om tot 11.300 kippen - één en ander impliceert dat de totale stalruimte van de Heer JANSEN véél meer bedraagt dan 'slechts' 2196 m².

- Naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag dd. 12 december 1995, formuleerde de Vlaamse Landmaatschappij volgend ongunstig advies : 'uitgaande van de buitenafmetingen van de stallen kan verondersteld worden dat er binnen deze gebouwen ongeveer 53.000 slachtkippen kunnen gehouden worden.
- Uit het advies dd. 8 maart 2002 van de Vlaamse Landmaatschappij blijkt dat volgens de normen in stallenbouw een bezetting van een 18-tal slachtkuikens per m² als gangbaar wordt beschouwd; rekening houdend met een marge van 10 % kan een bezetting tussen 16 en 20 slachtkuikens per m² ook nog als normaal worden beschouwd - er is bijgevolg wel degelijk stalruimte voor pluimvee van méér dan 40.000 stuks.
- Uit het advies dd. 19 december 2001 van de Provinciale Landbouwdienst blijkt dat een leefbaar vleeskippenbedrijf zich situeert rond de 50.000 dieren.
- De voorzitter van de Provinciale Milieuvergunningscommissie stelde dat naar analogie met vorige dossiers, er ter plaatse verbouwingen moeten gebeuren, zodat er niet meer dan 31.000 dieren kunnen aanwezig zijn' (zie stuk 3, p. 8).
- In het advies dd. 8 maart 2002 van de VLM (zie stuk 3, p. 9) wordt gesteld: 'geadviseerd wordt om als bijzondere milieuvergunningsvoorwaarde op te leggen dat de nuttige staloppervlakte per slachtkuiken moet worden beperkt tot maximaal 16 slachtkuikens per m²; in stal 2 moet dus bijgevolg een fysische scheidingswand worden aangebracht en op het aan te passen

uitvoeringsplan moet worden aangeduid welke de bestemming zal zijn van het stalgedeelte dat niet meer voor het houden van slachtkuikens zal worden gebruikt.'

zodat de Vlaamse-minister, zonder voorafgaand milieu-effectrapport, geen milieuvergunning vermocht te verlenen voor het bedrijf van de Heer Johannes JANSEN met stalruimte voor pluimvee van meer dan 40.000 stuks, gelegen in een agrarisch gebied op minder dan 300 meter van een woongebied";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat er voor pluimvee geen wettelijke bepalingen bestaan met betrekking tot de stalruimte per dier, dat derhalve bij de vraag of al dan niet een milieu-effectrapport vereist is, rekening moet worden gehouden met de werkelijke stalbezetting, dat te dezen uit de binneninrichting van de stallen, de aantallen geleverde ééndagskuikens en uit de mestbankaangiften uit het verleden blijkt dat een stalbezetting met 31.300 kippen realistisch is en dat de vergunningverlenende overheid hoe dan ook de gevraagde milieuvergunning voor 31.300 stuks pluimvee niet mag weigeren op grond van de vrees dat de exploitant later zou kunnen overgaan tot een niet-vergunde verhoging van het aantal dieren;

3.2.3. Overwegende dat de tussenkomen partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst in essentie betoogt dat om bouwtechnische redenen in de stallen niet meer dieren gehouden kunnen worden dan het aangevraagde en vergunde aantal en dat zulks onder meer zou blijken uit de mestbankaangiften en uit de overgelegde facturen;

3.2.4. Overwegende dat artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieueffectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen bepaalt dat voor de in artikel 3 vermelde inrichtingen geen vergunning tot exploiteren kan worden verleend "voordat een milieueffectrapport overeenkomstig de bepalingen van onderhavig besluit is opgesteld"; dat als een van de categorieën van inrichtingen waarvoor een milieu-effectenrapport vereist is, artikel 3 van voormeld besluit vermeldt :

"8. Bedrijf met stalruimte voor pluimvee, hoenderachtigen, eendachtigen en gekweekte volièrevogels, ouder dan drie weken, van meer dan :

- a) (...);
- b) 40.000 stuks wanneer het bedrijf gelegen is in een agrarisch gebied :
 - ofwel op minder dan 300 meter van een woongebied;
 - ofwel op minder dan 500 meter van een drinkwaterwinning";

Overwegende dat prima facie de MER-plicht is gekoppeld aan hetgeen wordt vergund; dat, immers, hetgeen wordt vergund een weerslag heeft op het milieu; dat in casu de minister vergunning heeft verleend voor stallen met pluimvee voor 31.300 slachtkuikens in twee stallen; dat de bewering van verzoekers dat in de stallen meer dan 40.000 stuks pluimvee kunnen worden ondergebracht niet relevant lijkt; dat daarenboven in de motivering van het bestreden besluit een concrete verklaring wordt gegeven waarom in casu een lagere bezetting dan gebruikelijk aanvaardbaar is; dat aangezien in casu geen vergunning werd verleend voor 40.000 stuks pluimvee of meer, de inrichting niet vergunningsplichtig lijkt; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekers als derde middel de schending aanvoeren van :

"de algemene beginselen van milieubeleid, meer specifiek uit de schending van het beginsel van het preventief handelen, opgenomen in artikel 1.2.1., § 2 van het decreet van de Vlaamse Raad van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, en vervat in artikel 30bis, § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning, alsook uit de schending van artikel 30bis, § 2, 1° juncto artikel 43ter van het Besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning,

doordat de Vlaamse minister, ondanks de wetenschap dat er ernstige problemen zijn op het vlak van geuremissie en geurimmissie, niettemin de aangevraagde milieuvergunning voor het intensieve veeteeltbedrijf verleent, en in dit besluit volgende bijzondere milieuvergunningsvoorwaarde oplegt :

'De exploitant laat door een erkend deskundige in de discipline lucht onderzoeken welke maatregelen nog kunnen genomen worden om de geurwaarnemingscontour nog te verkleinen, mits toepassing van de BBT. De resultaten van dit onderzoek dienen binnen de 6 maanden na het verlenen van de milieuvergunning ter goedkeuring te worden voorgelegd aan de afdeling Milieuvergunningen en de afdeling Milieu-inspectie van de Administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer.'

terwijl de Vlaamse minister zich bij haar vergunningenbeleid dient te laten inspireren door het beginsel van het preventief handelen, overeenkomstig hetwelk het beter is milieuverontreiniging en milieuhinder te voorkomen, eerder dan de gevolgen achteraf te moeten bestrijden,

en het verlenen, zonder voorafgaand milieu-effectrapport (zie tweede middel), van een milieuvergunning voor een inrichting met een opmerkelijke geurproblematiek, zonder opname van bijzondere vergunningsvoorwaarden die een naleving van de in VLAREM I en VLAREM II opgenomen verplichtingen/normen daadwerkelijk garanderen (het opleggen van een loutere onderzoeksplicht kan niet als dusdanig worden gekwalificeerd), een kennelijke schending van dit beginsel van milieubeleid uitmaakt,

en terwijl overeenkomstig het (beginsel van preventief handelen vervat in) artikel 30bis, § 1, VLAREM I een vergunning maar kan worden verleend wanneer deze vergunning voorwaarden bevat die garanderen dat de inrichting

voldoet aan de eisen van VLAREM I en VLAREM II en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is,
en terwijl overeenkomstig artikel 30bis, § 2, 1°, VLAREM I de milieuvergunningsvoorwaarden zodanig moeten worden vastgesteld dat - overeenkomstig de EU-richtlijn 96/61/EG van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging - rekening is gehouden met de algemene beginselen bedoeld in artikel 43ter VLAREM I, dat bepaalt dat een inrichting zo moet worden geëxploiteerd dat alle passende preventieve maatregelen tegen verontreiniging worden getroffen en dat geen belangrijke verontreiniging wordt veroorzaakt";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het beginsel van preventief handelen niet mag uitmonden in een schending van de zorgvuldigheidsplicht, dat bij het beoordelen van de aanvraag er niet a priori mag van worden uitgegaan dat de exploitant de opgelegde milieuvoorwaarden niet zal naleven, dat het bestreden besluit tot stand is gekomen na een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen, dat de bijzondere voorwaarde in kwestie precies opgelegd werd omdat "er een zekere twijfel bleef bestaan omtrent de bestaanbaarheid van de exploitatie (...) met de woonomgeving van verzoekers ondanks het voldoen van deze exploitatie aan de algemene en sectorale VLAREM-normen", dat de resultaten van de aan de exploitant opgelegde onderzoeksmaatregel "bepalend" zullen zijn en, ten slotte, dat artikel 30 van VlareM enkel van toepassing is op in eerste aanleg genomen beslissingen over milieuvergunningsaanvragen zodat de eventuele schending ervan niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit dat in graad van administratief beroep tot stand is gekomen;

3.3.3. Overwegende dat de tussenkomende partij er op wijst dat zijn kostwinning bestaat uit de exploitatie van het vergunde pluimveebedrijf, dat "deze economische activiteit niet op lichtzinnige wijze mag beknot worden als er niet afdoende en gegronde wettige redenen zijn om bepaalde exploitaties te verbieden", dat de verzoekers "neigingen vertonen van eigengereid politieel optreden", dat de inrichting beantwoordt aan de voorwaarden van VlareM I en VlareM II, dat krachtens artikel 23 van de Grondwet de "vrijheid van beroepsuitoefening" en het leiden van een menswaardig bestaan grondrechten zijn, dat hij "plichtsbewust alle wettelijke formaliteiten vervuld heeft", dat zijn bedrijf gevestigd is in een agrarisch gebied dat daartoe bestemd is en dat het voor het dierenwelzijn en de NH³-emissie belangrijk is dat de bezettingsgraad per m² laag wordt gehouden;

3.3.4. Overwegende, daargelaten de vraag of de schending van het "beginsel van het preventief handelen", waarvan verzoekers het bestaan afleiden uit

de in het middel aangehaalde bepalingen, tot de vernietiging van een milieuvergunningsbesluit kan leiden, dat op het eerste gezicht dient vastgesteld te worden dat noch uit de motivering van het bestreden besluit noch uit de adviezen die voorafgaandelijk werden ingewonnen, blijkt dat de exploitatie van de vergunde inrichting gepaard zou gaan met een zodanige geurproblematiek die de verwerende partij voor de dwingende keuze stelde ofwel om de gevraagde vergunning te weigeren ofwel om ze te verlenen onder stringente bijkomende vergunningsvoorwaarden; dat, integendeel, uit het bestreden besluit *prima facie* blijkt dat de minister voor de beoordeling van de verwachte geurhinder rekening heeft gehouden met de frequentie van de geuremissies, de conceptie van de stallen, de ligging ervan ten opzichte van nabijgelegen hindergevoelige gebieden en de bevindingen van de geursimulatie die de exploitant op zijn kosten heeft laten uitvoeren en waaruit inzonderheid zou blijken dat de woningen van de beroepindieners niet gelegen zijn in de zone die het ergst getroffen wordt door de hinderlijkheid van de inrichting; dat op grond van voormelde elementen van beoordeling de vergunningverlenende overheid tot de conclusie is gekomen dat "de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van de aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt"; dat, *prima facie*, de vergunningverlenende overheid het antwoord op de vraag of de hinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt, niet heeft laten afhangen van de aanvullende bijzondere vergunningsvoorwaarde; dat met het opleggen van de door verzoekers gelaakte voorwaarde de minister enkel de bedoeling lijkt te hebben gehad om door een erkend deskundige te laten onderzoeken of er, voor zover economisch en technisch haalbaar, bijkomende maatregelen denkbaar zijn om de hinder, die, rekening houdende met de concrete gegevens van de zaak, toch al aanvaardbaar wordt geacht, nog meer te beperken; dat alzo de kwestieuze bijzondere voorwaarde eerder voorkomt als een nadere concretisering van het door verzoekers ingeroepen beginsel van milieubeleid dan als een schending, laat staan een "kennelijke" schending, ervan; dat noch het milieuvergunningsdecreet, noch de uitvoeringsbesluiten ervan voorschrijven dat een milieuvergunning slechts verleend kan worden wanneer vaststaat dat de opgelegde exploitatievoorwaarden van aard zijn om de hinderlijkheid van de inrichting volledig uit te sluiten; dat zulks op het eerste gezicht alleszins niet kan afgeleid worden uit de artikelen van *Vlarem I* die verzoekers inroepen, aangezien, wat betreft artikel 30bis, § 1, genoemde bepaling enkel voorschrijft dat met het opleggen van de voorwaarden tegemoet gekomen moet worden aan de eisen die door *Vlarem I* en *II* zijn gesteld, en,

wat betreft de artikelen 30bis, § 2, 1°, juncto artikel 43ter, die bepalingen prima facie louter verwijzen naar de algemene preventieve verplichtingen die op de exploitant rusten gedurende de exploitatie; dat het derde middel evenmin ernstig is;

3.4. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen, zonder dat de door de tussenkomende partij opgeworpen excepties van onontvankelijkheid moeten worden onderzocht,

BESLUIT :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Johannes JANSEN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.